การพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลโดยการจัดการเรียนรู้แบบเดวีส์ ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

DEVELOPMENT OF INTERNATIONAL MUSICAL INSTRUMENT PRACTICE SKILLS BY ORGANIZING LEARNING ACCORDING TO DEVIES' PRACTICAL SKILLS MODEL WITH PRACTICAL SKILLS PACKAGE MATHAYOMSUKSA 5 STUDENTS

นรากร ศรีวงษา[1] นิลรัตน์ โคตะ[2]
Narakorn Saiwongsa [1] Nilrat Kota[2]
[1,2] คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ
[1,2] Faculty of Education, Chaiyaphum Rajabhat University
e-mail: unarakornsriwondsa@gmail.com[1] , noinin41@gmail.com[2]

Received: December 14, 2023 Reviewed: January 28, 2024 Revised: March 31, 2024 Accepted: March 28, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ 3) ศึกษาทักษะการปฏิบัติกีตาร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านเป้าวิทยา องค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ ที่เลือกเรียนใน รายวิชา ส่งเสริมความเป็นเลิศด้านกีตาร์ จำนวน 15 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบประเมินทักษะการปฏิบัติกีตาร์ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้วิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon signed - rank test

ผลวิจัยพบว่า

1) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5755 แสดงว่านักเรียนมีทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 57.55

2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการปฏิบัติกีตาร์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีทักษะการปฏิบัติกีตาร์ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ แบบฝึกทักษะ

Abstract

The purposes of this research were to 1) study the effectiveness index of learning management according to Davies' Practical skills model with practical skills package Mathayomsuksa 5 students. 2) Compare academic achievement between before school and after school of Mathayomsuksa 5 students after organizing learning according to Davies' practical skills model with practical skills package. 3) Study of guitar practice skills of Mathayomsuksa 5 students after organizing learning according to the practical skills model. Davies's along with skill exercises. The study group was students who chose to study in the course to promote excellence in guitar, semester 1, academic year 2023, Ban Pao Witthaya School. Under the Chaiyaphum Provincial Administrative Organization, a total of 15 people were obtained through purposive selection. Tools used include a learning plan for practicing international musical instruments academic achievement tests and guitar practice skills assessments. Statistics used include percentage, mean, and standard deviation. Hypotheses were tested using The Wilcoxon signed-rank test.

Research results found that

1) The Effectiveness index of learning management according to Davies' practical skills model together with skill training of Mathayomsuksa 5 students had an effectiveness index value of 0.5755, showing that students' skills in practicing international musical instruments increased by 57.55 percent.

2) Mathayomsuksa 5 students who study by organizing learning according to Davies' practical skills model together with skill trainings have academic achievement in guitar practice higher than before studying. Statistically significant at the .01 level.

3) Mathayomsuksa 5 students who study by organizing learning using Davies' practical skills model together with skill trainings, overall have guitar practice skills at a high level.

Keyword: Davies' Practical Skills, Skills Practice

rdicpruijournal

บทนำ

ในปัจจุบันสภาพปัญหาความเป็นอยู่ของคนไทย ได้รับอิทธิทธิพลมาจาก ต่างประเทศ โดยจะเห็นว่าเมื่อความเจริญทางวัตถุต่าง ๆ ที่เพิ่มความรวดเร็วและสะดวกสบาย ทำให้วิธีการดำเนินชีวิตของผู้คนดำเนินไปด้วยความเร่งรีบมากขึ้น ส่งผลให้ ผู้คนดำเนินชีวิตโดยขาดความอ่อนโยน ผ่อนคลาย และขาดสุนทรียภาพในการดำเนินชีวิต ปัจจัยเหล่านี้ยังส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ด้วย เพราะความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับมนุษย์ที่อยู่ในสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ผลจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมนวัตกรรมและเทคโนโลยีนั้นทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข และเป็นผู้ที่สามารถ ปรับตัวและรู้จักคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ เฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งในการพัฒนาความคิด สร้างสรรค์นั้นต้องมีแรงสนับสนุนจากสุนทรียะด้วยการจัดการศึกษาของไทยนอกจากจะให้ความสำคัญในด้านวิชาการความรู้แล้วยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะหลายด้าน ซึ่งจะเห็นได้จากโครงการขับเคลื่อนนโยบาย ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ มุ่งให้บุคคลได้รับการส่งเสริมความสามารถของตนที่มีอยู่ให้ตรง ความศักยภาพและความสนใจ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนานในการเรียนรู้ และส่งผลให้มีเจตคติที่ดีต่อตนเอง และผู้อื่นอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 หมวด 1 มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ และสติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่าการส่งเสริม ความรู้เพียงด้านเดียวยังไม่สามารถพัฒนาบุคคลให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ เพราะสติปัญญา ร่างกาย และจิตใจควรได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน ณธีพัฒน์ วชิรชัยเกียรติ (2552, น. 123) กล่าวว่า มีผลงานวิจัยเกี่ยวกับการทำงานของสมองต่าง ๆ พบคำตอบว่าดนตรีมีส่วนช่วยให้ความสามารถในการทำงานของสมองเพิ่มสูงขึ้น เมื่อไหร่ก็ตามที่เราฟังเพลงพร้อม ๆ กันกับการเคาะจังหวะตามแห่งห้วงทำนองนั้น ๆ เสียงที่ก้องเข้าไปยังสมอง จะช่วยให้คลื่นความถี่สมองที่เปล่งออกมาในระดับที่เรียกว่า “คลื่นอัลฟา” และ “คลื่นทีตา” ซึ่งเป็นช่วงที่คลื่นสมองมีประสิทธิภาพในการรับรู้ นอกจากนี้ ดนตรียังมีผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านความจำสร้างสติปัญญานำไปสู่ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่อไป ดังนั้นการพัฒนาดนตรีก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์เช่นเดียวกัน เพราะดนตรีเป็นศิลปะทางวัฒนธรรมที่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึกดนตรีสามารถกล่อมเกลาอารมณ์และความคิดของมนุษย์ได้ทำให้ผู้ที่สัมผัสกับดนตรีเกิดความรู้สึกชื่นชมทำให้มีความสุขุมเยือกเย็น ช่างสังเกต พิจารณาไตร่ตรองและเห็นคุณค่าในความงามของดนตรี ความรู้สึกดังกล่าวไม่สามารถรับรู้และสัมผัสได้ทุกคน หากแต่ต้องเรียนรู้สัมผัสและสร้างความเข้าใจจึงจะส่งผลต่อการพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ดังนั้นดนตรีจึงถือว่ามีความสำคัญยิ่งต่อมนุษย์ ซึ่งสามารถสื่อความหมายและถ่ายทอดความนึกคิดให้เข้าถึงด้วยเสียง ด้วยทักษะการขับร้อง การเล่นเครื่องดนตรี และการเขียนเป็นโน้ตดนตรี (พรวิไล จุลเสวก, 2550, น. 1)

ดนตรีเป็นสิ่งที่ธรรมชาติให้มาพร้อม ๆ กับชีวิตมนุษย์โดยที่มนุษย์เองไม่รู้ตัว ดนตรีเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์อย่างหนึ่งที่ช่วยให้มนุษย์มีความสุข สนุกสนานรื่นเริง ช่วยผ่อนคลายความเครียดทั้งทางตรงและทางอ้อม ดนตรีเป็นเครื่องกล่อมเกลาจิตใจของมนุษย์ให้มีความเบิกบานหรรษาให้เกิดความสงบและพักผ่อน กล่าวคือ

ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ดนตรีมีความเกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อาจสืบเนื่องมาจากความบันเทิงในรูปแบบต่าง ๆ โดยตรงหรือเกิดจากขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ เช่น เพลงกล่อมเด็ก เพลงประกอบในการทำงาน เพลงสวดถึงพระผู้เป็นเจ้า เป็นต้น (คมสันต์ วงศ์กรรณ์, 2551, น. 1) ดนตรีศึกษาเป็นวิชาการที่กว้างไกลลึกซึ้งเนื่องจากดนตรีเป็นศาสตร์ที่อยู่คู่กับมนุษย์มานานแล้ว ในสมัยกรีกโบราณซึ่งเป็นชาติที่มีอารยธรรมสูงส่งได้จัดให้ดนตรีเป็นวิชาบังคับสำหรับทุกคนที่เรียนหนังสือด้วยการพัฒนาเรื่องการถ่ายทอดดนตรีมีมานานนับพันปีเช่นนี้ดนตรีศึกษาจึงมีความกว้างไกลและลึกซึ้ง ความสามารถพิเศษด้านดนตรีเป็นเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ และเป็นความสำคัญของครูดนตรีหรือบุคลากรทางดนตรีทุกคนควรให้ความสนใจ เนื่องจากดนตรีเป็นเรื่องความสามารถเฉพาะตัว การเรียนรู้ทำความเข้าใจกับเรื่องนี้ทำให้การบริหารจัดการเรื่องการศึกษาของผู้มีความสามารถพิเศษทางดนตรีตั้งแต่เยาว์วัยเป็นไปอย่างเหมาะสม ซึ่งมีผลดีในการพัฒนาความรู้ความสามารถของเด็กได้อย่างเต็มศักยภาพ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2555, น. 158)

การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้บรรลุเป้าหมาย กระบวนการการเรียนการสอนตามรูปแบบของเดวีส์ ประกอบด้วย 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์งาน วางแผนในการทำงานอย่างมีขั้นตอนและมีการประเมินผลการทำงานตั้งแต่วางแผนก่อนการทำงาน ขณะทำงาน และเมื่อทำงานเสร็จแล้ว ทำให้เกิดการพัฒนาอยู่เสมอผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์งาน วางแผนในการทำงานอย่างมีขั้นตอนและมีการประเมินผลการทำงานตั้งแต่วางแผนก่อนการทำงาน ขณะทำงาน และเมื่อทำงานเสร็จแล้ว ทำให้เกิดการพัฒนาอยู่เสมอ เดวีส์ (Davies, 1971, pp. 50-56)

แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วยในการเรียนการสอนฝึก เป็นเครื่องมือทางการเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ และทบทวนเนื้อหาเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และมีทักษะเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้เรียนรู้ในด้านเนื้อหาแล้ว แบบฝึกทักษะเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน และเป็นการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอน ชัยยงค์ พรหมวงค์ (2540, น.145) กล่าวว่า แบบฝึกมีคุณค่าและความสำคัญต่อผู้เรียนคือช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างกระฉับกระเฉง โดยมีกิจกรรมให้ผู้เรียนใคร่ครวญ มีการถามปัญหาและมีช่องว่างให้ผู้เรียนบันทึกจากการบรรยาย และจากการอ่านเนื้อหาที่ผู้สอนกำหนดให้ อีกทั้งเป็นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็นทำเป็น ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนอย่างต่อเนื่องผสมผสานสาระการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนและสมดุลกัน ปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ แบบฝึกทักษะจึงมีความสำคัญสำหรับนักเรียนได้ใช้ความคิดและฝึกฝนทักษะจากการเรียน เกิดความชำนาญ และบรรลุผลตามจุดมุ่งหมาย (สุคนธ์ สินธพานนท์, 2552)

จากที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลโดยการจัดการเรียนรู้แบบเดวีร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการปฏิบัติ

เครื่องดนตรีสากลจนเกิดความชำนาญ และสามารถนำไปถ่ายทอดให้กับผู้ที่สนใจตลอดจนนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

3. เพื่อศึกษาทักษะการปฏิบัติกีตาร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

สมมุติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านเป้าวิทยาองค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ ที่เลือกเรียนใน รายวิชา ส่งเสริมความเป็นเลิศด้านกีตาร์ จำนวน 15 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

ตัวแปร

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
   2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการปฏิบัติกีตาร์
   2.2 ทักษะในการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

ขอบเขตด้านเนื้อหา เนื้อหาที่ใช้ในการทำวิจัยได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ในรายวิชา ส่งเสริมความเป็นเลิศด้านกีตาร์ รหัสวิชา ศ 32223 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง กีตาร์พื้นฐาน

ระยะเวลาในการวิจัย ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 16 ชั่วโมง

แบบแผนที่ใช้ในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental design) ผู้วิจัยใช้แบบแผนการวิจัย แบบ One – Group Pretest – Posttest Design ซึ่งมีรูปแบบการวิจัย ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รูปแบบแผนการทดลอง One – Group Pretest – Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
ทดลอง	O_1	X	O_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

O_1 หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

X หมายถึง จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบเดวีส์

O_2 หมายถึง การทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ การปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 แผน รวมเวลา 16 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง กีตาร์พื้นฐาน เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

3. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติกีตาร์ 6 ประเด็น ประกอบด้วย ท่าทางการนั่ง การวางมือขวา การวางมือซ้าย การเล่นโน้ตมือขวา การเล่นคอร์ดมือซ้าย และความไพเราะของบทเพลง

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย ดังนี้

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ขอบข่ายเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ทราบหลักการ เป้าหมายของหลักสูตร

1.2 วิเคราะห์มาตรฐาน สาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัด คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ การปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลเพื่อใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

1.4 วิเคราะห์เนื้อหาสาระการเรียนรู้ เรื่อง กีตาร์เบื้องต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กำหนดผลการเรียนรู้ แล้วกำหนดหน่วยการเรียนรู้ เรื่องกีตาร์พื้นฐาน และสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ การปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ออกแบบสื่อ การวัดผลประเมินผล แล้วจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ตามองค์ประกอบของการจัดทำแผน มีองค์ประกอบดังนี้

1. หัวเรื่อง
2. ผลการเรียนรู้
3. สาระสำคัญ
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
5. สาระการเรียนรู้
6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
7. คุณลักษณะอันพึงประสงค์
8. กิจกรรมการเรียนรู้
9. สื่อ/แหล่งเรียนรู้
10. การวัดและประเมินผล
11. บันทึกหลังการสอน

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ปรับปรุงแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.79

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเป้าวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2566 จำนวน 10 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มที่ศึกษา ได้มาโดยความสมัครใจ ผลการทดลองพบว่านักเรียนมีปัญหาในการจับคอร์ดกีตาร์ การปฏิบัติจังหวะ เนื่องจากผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านดนตรีต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะ เพิ่มเติมในส่วนของการปฏิบัติการจับคอร์ดกีตาร์และการปฏิบัติจังหวะ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติให้เกิดความชำนาญ

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผ่านการตรวจสอบประสิทธิภาพสมบูรณ์แล้วไปจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปทดลองจริงกับกลุ่มที่ศึกษาต่อไป

2. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง กีตาร์พื้นฐาน มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู และวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง และสร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นข้อสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ต้องการใช้จริง จำนวน 20 ข้อ

2.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมที่ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ประเมินคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้

2.4 วิเคราะห์ข้อมูลดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยพิจารณาคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.60 – 1.00 พบว่าดัชนีสอดคล้องมีค่าอยู่ระหว่าง 0.80-1.00 จำนวน 30 ข้อ

2.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง กีตาร์พื้นฐาน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป้าวิทยา จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง นำผลการทดลองใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง กีตาร์พื้นฐาน มาหาคุณภาพของข้อสอบ โดยวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) จากการทดสอบ พบว่า แบบทดสอบมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .63-0.71 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.51-0.86

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เข้าเกณฑ์ คัดเลือกไว้จำนวน 20 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีของ Kuder - Richardson (K-R 20) (สมนึก ภัททิยธนี, 2553, น. 212) พบว่ามีค่าเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.87 และจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์ นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. การสร้างแบบประเมินทักษะการปฏิบัติกีตาร์ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู และเอกสารตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะการปฏิบัติ

3.2 ศึกษาการสร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ กำหนดประเด็นการประเมินที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ในการฝึกทักษะการปฏิบัติกีตาร์ ได้ 6 ประเด็น ได้แก่ ท่าทางการนั่ง, การวางมือขวา, การวางมือซ้าย, การเล่นโน้ตมือขวา, การเล่นคอร์ดมือซ้าย และความไพเราะของบทเพลง และเล่นในบทเพลง Auld Lang Syne และเพลง Jingle bells และดำเนินการสร้างแบบประเมินทักษะการปฏิบัติกีตาร์จากเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3 นำแบบประเมินทักษะการปฏิบัติดนตรีสากล เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ชุดเดิมเพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ผลการประเมิน พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่า ตั้งแต่ 0.60 – 1.00

3.4 จัดพิมพ์แบบประเมินทักษะการปฏิบัติกีตาร์ แล้วนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเป้าวิทยา ที่เป็นกลุ่มที่ศึกษาในการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้แจงและทำความเข้าใจกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มที่ศึกษา ในการทดลองเพื่อให้เกิดความเข้าใจความร่วมมือและดำเนินการทดลองเป็นไปได้อย่างดี

2. กลุ่มที่ศึกษา ทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง กีตาร์พื้นฐาน จำนวน 20 ข้อ

3. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 แผน ใช้เวลาทำกิจกรรมรวม 16 ชั่วโมง

4. กลุ่มที่ศึกษา ทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบชุดเดิมที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

5. ทดสอบทักษะปฏิบัติกีตาร์ของนักเรียนกลุ่มที่ศึกษาหลังเรียนและทำการเก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ต่อไป

ผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์การหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 2 ผลการหาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จำนวนนักเรียน	ผลรวมของคะแนน		ค่าประสิทธิผล
	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
15	161	241	0.5755

จากตารางที่ 2 พบว่า ประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.5755 หมายความว่าการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.5755 หรือคิดเป็นร้อยละ 57.55

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ผลการทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	Z	P
ก่อนเรียน	15	20	10.73	1.62	3.422	.001
หลังเรียน	15	20	16.07	1.33		

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ผลการศึกษาทักษะการปฏิบัติกีตาร์ ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏดังตารางที่ 3

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายการประเมินทักษะการปฏิบัติกีตาร์ ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของ ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2560 น.75

4.50 – 5.00	หมายถึง	ปฏิบัติได้ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	ปฏิบัติได้ในระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปฏิบัติได้ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	ปฏิบัติได้ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	ปฏิบัติได้ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4 ผลการประเมินทักษะการปฏิบัติกีตาร์ ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายการ	ท่าทางการนั่ง	การวางมือขวา	การวางมือซ้าย	การดีดมือขวา	การเล่นคอร์ดมือซ้าย	ความไพเราะของบทเพลง	เฉลี่ยรวม
$\bar{X}$	5.00	4.07	4.00	4.33	4.27	4.27	4.32
S.D.	0.00	0.59	0.00	0.49	0.46	0.46	0.43
ระดับ	มากที่สุด	มาก	มาก	มาก	มาก	มาก	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ทักษะการปฏิบัติกีตาร์ ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.32, S.D.= 0.43)

rdicpruijournal

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทักษะที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือท่าทางการนั่ง ($\bar{X}$= 5.00, S.D.= 0.00) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือการดีดมือขวา ($\bar{X}$ = 4.33, S.D. = 0.49) การเล่นคอร์ดมือซ้าย ($\bar{X}$ = 4.27, S.D.= 0.46) ความไพเราะของบทเพลง ($\bar{X}$ = 4.27, S.D.= 0.46) การวาง มือขวา ($\bar{X}$ = 4.07, S.D.= 0.59) และการวางมือซ้าย ($\bar{X}$ = 4.00, S.D.= 0.00) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

1. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5755 แสดงว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.5755 หรือคิดเป็นร้อยละ 57.55 เนื่องจากผู้วิจัยได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผ่านกระบวนการสร้างและหาคุณภาพอย่างเป็นระบบโดยเริ่มจากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด ศึกษาหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ และธรรมชาติของการเรียนรู้สาระดนตรีจากเอกสารทางวิชาการของผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนดนตรีหลายท่านจากนั้นได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด นำมากำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการฝึกทักษะทางดนตรีประเภทกีตาร์และออกแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยแนวคิดทักษะการปฏิบัติของเดวีส์ ศึกษาวิธีเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แล้วจัดทำแบบฝึกทักษะการปฏิบัติกีตาร์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไข และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินคุณภาพโดยรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ ทำการปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้ตามกระบวนการ โดยใช้แนวคิดทักษะการปฏิบัติของเดวีส์สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับหลักสูตรการจัดการเรียนรู้เพื่อการฝึกทักษะปฏิบัติดนตรีประเภทกีตาร์ ที่เหมาะสมกับธรรมชาติของผู้เรียนและธรรมชาติของการฝึกปฏิบัติดนตรีกีตาร์อย่างแท้จริง นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนของการฝึกทักษะปฏิบัติดนตรีสากลประเภทกีตาร์ตามรูปแบบการสอนที่เป็นแนวคิดของเดวีส์อย่างมีลำดับขั้นตอน ส่งผลให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและมีพัฒนาการในการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติการเล่นดนตรีประเภทกีตาร์มากขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิราณี กลางประพันธ์ (2560, อ้างอิงจาก อนงค์ทิวะสิงห์, 2554) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์เป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือทำงานด้วยตัวเอง โดยมุ่งเน้นการฝึกวิธีการทำงานอย่างสม่ำเสมอ มีขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอนที่ถูกต้อง ทั้งการทำงานเป็นรายบุคคล การทำงานเป็นรายกลุ่ม ซึ่งจะทำให้สามารถทำงานให้บรรลุตามเป้าหมาย เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่ดีในการทำงาน คือ ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญมีการปรับปรุงและพัฒนาการทำงานอยู่เสมอ นิสัยที่ดีในการทำงานและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรรถวัตร ทิพยเลิศ (2560) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีต้าร์ ตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ดัชนี

ประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีต้าร์ตามแนวคิดของเดวีส์ เท่ากับ 0.6356 แสดงว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 63.56 หรือคิดเป็นร้อยละ 63.56 สอดคล้องกับงานวิจัยของภาณุพงศ์ รินทราช (2561) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่อง การตีโปงลางเบื้องต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยทักษะทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนเนินยางประชาสามัคคี เท่ากับ 0.7940 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน คิดเป็นร้อยละ 79.40

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการปฏิบัติกีตาร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องมาจากผู้วิจัยได้มีการวางแผนและสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง กีตาร์พื้นฐาน อย่างเป็นระบบ โดยศึกษาเอกสาร ตำรา คู่มือการสร้างแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านเป้าวิทยา ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด คู่มือครู คู่มือการวัดและประเมินผลแล้วดำเนินการวิเคราะห์ข้อสอบแยกตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ และนำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ออกแบบให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน และให้ผู้ที่มีประสบการณ์ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น โดยได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความเชื่อมั่น ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ และนำไปพิมพ์เป็นแบบทดสอบจริง นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างโดยยึดแนวทางการปฏิบัติตามหลักวิชาการ ซึ่งล้วนสายยศ, และอังคณาสายยศ (2539, น. 171-172) ได้เสนอว่าแบบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่เรียนไปแล้วซึ่งมักจะเป็นข้อค าถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอ(paper and pencil test) กับนักเรียนปฏิบัติได้จริง(performance test) สอดคล้องกับงานวิจัยของเสนีย์ ศิริสวัสดิ์ (2558) เรื่องประสิทธิภาพชุดการสอนปฏิบัติกีต้าร์ขั้นพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญ จังหวัดนครราชสีมา พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญที่เรียนด้วยชุดการสอนปฏิบัติกีต้าร์ขั้นพื้นฐาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีทักษะปฏิบัติกีตาร์โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.32, S.D.= 0.43) เนื่องจากในการจัดกิจกรรมการสอนโดยใช้แนวคิดทักษะการปฏิบัติของเดวีส์ เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางที่กำหนดไว้ในแบบฝึกทักษะมุ่งให้นักเรียนฝึกปฏิบัติตามแนวทางการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดวีส์อย่างเข้มข้นทำให้นักเรียนมีความตื่นตัวในการเรียนรู้ และสนใจในการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยมีการฝึกปฏิบัติทักษะ ย่อย ๆ หลากหลายทักษะที่มีความจำเป็นต่อการนำมาใช้ในการปฏิบัติการบรรเลงดนตรีประเภทกีตาร์ให้เกิดความเชี่ยวชาญในแต่ละทักษะย่อยเหล่านั้นอย่างแท้จริง ก่อนที่จะนำทักษะย่อย ๆ

เหล่านั้นมาเชื่อมโยงเป็นทักษะสำหรับการปฏิบัติดนตรีประเภทกีตาร์โดยเฉพาะ ทำให้การฝึกทักษะการปฏิบัติกีตาร์ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับธรรมชาติและหลักของการปฏิบัติการบรรเลงดนตรีประเภทกีตาร์อย่างแท้จริงสอดคล้องกับแนวคิดของศิราณี กลางประพันธ์ (2560, อ้างอิงจากวรีวรรณ โขนงนุช, 2550) กล่าวถึงกระบวนการฝึกทักษะปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพของเดวีส์ว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการปฏิบัติที่ครูผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหาของหน่วยใหญ่ออกเป็นหน่วยย่อยให้ละเอียด และมีจำนวนเนื้อหาย่อยให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะย่อยเหล่านั้นให้ดีจนเกิดความชำนาญ ในระหว่างขั้นตอนการฝึกทักษะย่อยแต่ละส่วนนั้นครูจะเป็นผู้สาธิตการปฏิบัติงานนั้นก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติแล้วปล่อยให้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีการสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง เมื่อผู้สอนเห็นว่านักเรียนปฏิบัติได้แล้วจึงสอนเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้การปฏิบัติงานได้รวดเร็วและมีคุณภาพดียิ่งขึ้น เมื่อนักเรียนฝึกปฏิบัติย่อยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบย่อยของงานทั้งหมดแล้วจึงนำประสบการณ์ย่อยเหล่านั้นมาสู่การปฏิบัติงานเต็มรูปแบบ สอดคล้องกับงานวิจัยคิดของนิตยา เต็งประเสริฐ (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวีส์และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รูปแบบการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวีส์ และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประกอบการแสดงชุดระบำไก่วิชาดนตรีนาฏศิลป์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 (t= 1.84, =0.07) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาณุพงศ์ รินทราช (2561) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่อง การตีโปงลางเบื้องต้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิวจัยพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ การตีโปงลางเบื้องต้น มีผลการเรียนรู้และทักษะปฏิบัติโปงลางหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมและควรจะมีเวลาให้นักเรียนได้ใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างเพียงพอ

2. ในการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลโดยการจัดการเรียนรู้แบบเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ควรมีการชี้แจงทำความเข้าใจกับจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และการวิจัยครั้งนี้มีข้อดีคือการนำเทคนิควิธีการสอนของเดวีส์ คือการสอนอย่างเป็นขั้นตอน โดยการสอนหการปฏิบัติหน่วยย่อย ๆ จนถึงขั้นเชี่ยวชาญ ซึ่งเทคนิคการสอนเช่นนี้จะทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น และอยากที่จะเรียนในเนื้อหามากขึ้น อีกทั้งยังสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้ดีกว่าการเรียนการสอนแบบปกติ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. สามารถนำแนวทางการพัฒนาแบบฝึกทักษะในครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาแบบฝึกทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทอื่นได้

2. ควรมีการศึกษาการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลโดยการจัดการเรียนรู้แบบเดวีส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ในระดับชั้นอื่น ๆ และอาจประยุกต์ใช้ในการศึกษากับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

คมสันต์ วงค์วรรณ์ .(2551). **ดนตรีตะวันตก.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2540). **“ชุดการสอนรายบุคคล” เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการศึกษา.** พัฒนาสรรหน่วยที่ 4. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ณธีพัฒน์ วชิรชัยเกยรติ. (2552). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลตอพฤติกรรมการตัดสินใจเลือก โรงเรียนดนตรีสากลของผู้บริโภค.** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2555). **ดนตรีศึกษา : หลักการและสาระสำคัญ.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2560). **การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS** กรุงเทพฯ: บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี.

นิตยา เต็งประเสริฐ. (2557). **การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวีส์และการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ ชุด ระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์.** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

พรวิไล จุลเสวก.(2550). **การพัฒนาการเรียนรู้โน้ตดนตรีสากลโดยใช้ชุดฝึกทักษะเมโลเดียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวาง.** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

ภาณุพงศ์ รินทราช. (2561). **การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่องการตีโปงลางเบื้องต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้.** กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.

ศิราณี กลางประพันธ์. (2560). **การพัฒนาคู่มือการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อเสริมสร้างวินัยในตนเองความคิดสร้างสรรค์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการโปรแกรมเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองสูงสามัคคีวิทยา.** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2552). **การจัดกระบวนการเรียนรู้: เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.** กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา. มาตรา 29.

เสนีย์ ศิริสวัสดิ์. (2558). **การศึกษาประสิทธิภาพชุดการสอนปฏิบัติกีตาร์ขั้นพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญ จังหวัดนครราชสีมา.** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร.

อรรถวัตร ทิพยเลิศ. (2560). **กิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวีส์กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.** [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี**.**

Davies, I. K. (1971). **The Management of Learning**. London: McGraw-Hill.

rdicprujournal